

Karlssons i Mwanza – Rundbrev 1/2004

Februari 2004

Salaam!

Mellan jul och påsk har vi ju fastan. Några semlor har vi inte ätit utan vi njuter i stället av all frukt som finns här i Mwanza.

Julgäster

Jonathan och Saara tyckte det var en extra rolig jul då kusinerna Olof och Milla var och hälsade på. Förutom att de fick visa hur det är här i Mwanza med omgivningar så hade vi en lyckad tur genom Serengeti och Lake Manyara. Vi fick se massor av vilt, det var lejon, giraffer, elefanter, gnu, zebror, flodhästar i vatten och flodhästar på land, krokodiler, impalas, babianer osv. Det är lika fascinerande varje gång att se alla dessa djur. Att kunna stanna bilen och njuta av hur en elefant rycker gräs några meter från oss eller hur lejonungar leker med varandra utanför bilen.

Efter nyår fick vi besök av Päivis faster och kusin. Ester är 79 år med silvergrått hår och här var hon på rätt plats, i Tanzania respekterar man åldern. De visste på kontoret att vi hade fått gäster men det var en härlig syn när General Sekretären totalt tappade hakan och hälsade spontant ”shikamoo” (en hälsning som yngre eller någon med lägre status ger en äldre person).

Finska missionärskonferensen i Mwachame

Över nyår var alla finska missionärer samlade på Kilimanjaros sluttning. Mwachame ligger inbäddat grönt och lummigt bland bananplanteringarna och det var en lisa för själen att kunna koppla bort vardagen. Efter ett år ute på våra olika stationer så är det gott att få en påfyllning till ande, kropp och själ. Barnen hade sitt eget program och de trivdes så bra att man knappt såg skynten av dem. Som ett plus i kanten var den tempererade poolen som både barn och vuxna njöt av på lediga stunder. Från poolen kunde man se Kilimanjaros snöklädda topp avteckna sig mot himlen.

Svenska missionärskonferensen i Maweni

Vi har ju förmånen att få vara med i både den finska och svenska konferensen. I februari var alla svenska missionärer samlade i Usambara bergen. Platsen vi var på låg vackert med en klippa som reste sig majestätiskt över oss och i kvällssolen lyste den med en nyans av koppar. Vi hade förmånen att ha Anders Sjöberg, EFS

missionsföreståndare, med hustru Margareta hos oss på retreaten. Anders höll i bibelstudierna så nu är vi fulladdade inför vardagen.

Ekonomi

Det är inte så lätt att skriva om ekonomin då den går på kryckor. Förra året började man med bokföring på data så nu har man fått struktur på röran. Fördelen är att jag kan ladda ner filerna till excel och kan sedan vrida och vända på uppgifterna och få fram den information jag är intresserad av. Hemma är man nu förtiden uppvuxen med datorer men här har vi inte den datavanan så det är lätt att saker och ting blir fel och sen vet man inte hur man ska lösa problemen. Jag ska ju ge råd och försöker hjälpa dem med den ekonomiska strukturen men om det är kunskap eller viljan till förändring som saknas låter jag vara osagt.

Oren och utstött

I Bibeln kan vi läsa om hur de som hade spetälska skulle hålla sig på avstånd, de var utstötta ur samhället. Här är det i princip samma sak med AIDS-sjuka. Får man AIDS så blir man utkastad ur släkten och vänskapen. Folk är rädda och det är mycket tabu kring AIDS. Kvinnan gifter in sig i mannens släkt och när mannen dör så skyller naturligtvis släkten allt på kvinnan. Hon blir oftast helt lämnad ensam med barnen utan någonstans att bo och utan några ägodelar, man tar allt.

Esta

En söndags kväll klockan 21 så ringde telefonen. Esta har dött och vi kommer att behöva lösa ut hennes kropp, berättade Shidya som är med i AIDS-gruppen. Här får man inte ut kroppen om man inte betalt sjukhusräkningen. För de allra fattigaste kan sjukhuset efterskänka en del av summan men inte allt. Betalar man inte så tar myndigheterna hand om kroppen och begraver den tillsammans med andra utan några närvarande.

Esta var inlagd under två veckor på Bugando sjukhus (ett universitetssjukhus) och tynade bort. Hon har haft AIDS i några år och hennes man har tidigare dött i AIDS. Han lämnade efter sig två fruar. Esta hade tre barn, en utvecklingsstörd flicka på 16 år, en flicka på 10 och en pojke på 8 år. De

är utstötta ur familjen och släkten, ingen vill ha med dem att göra.

På sjukhuset måste anhöriga hjälpa till att sköta den sjuke. Eftersom inga anhöriga vill veta av Esta och hennes barn så har barnen själva fått ta hand om sin mamma på sjukhuset. De har lagat välling och matat henne, tömt kateten, bytt på henne och tvättat henne ren. Från AIDS-gruppen har man försökt att hjälpa till och det har varit framför allt Teopista som har avlastat barnen.

Nu har barnen förlorat sin mamma som de sett tyna bort. Mammans kropp skulle lösas ut men barnen hade inga pengar och inte heller pengar till kista eller begravning.

Det är här AIDS-gruppen kommer in och kan stödja. Man hjälps åt att få fram pengar och någon hade några bräddor som kunde bli en kista. Man ordnar med begravningen och det måste gå snabbt för värmens skull.

Man försöker stödja barnen de första dagarna men sen finns ingen som tar hand om dem. Man klarar inte att mätta fler munnar då man redan har sina egna barn som man med nöd och näppe klarar av att ge mat.

Studieresa till Bukoba

I stiftet ska man börja lägga grunden för hur det diakonala arbetet ska vara strukturerat och Päivi ska hjälpa dem att starta processen. Sista veckan i februari var Päivi med en grupp från stiftet med biskopen i täten på en intensiv och givande studieresa till Bukoba (andra sidan av Victoriasjön). I det stiftet har man sedan flera årtionden arbetat upp det diakonala arbetet. I deras län har man ca 300.000 föräldralösa barn pga AIDS och genom stiftets försorg så hjälper man ca 35.000 av barnen hemma i deras byar.

Päivi blev så kär i en liten föräldralös kille som heter Justin. Han är 14 år gammal men han ser inte ut att vara mer än 7 år. Han ska börja högstadiet och i de centrala proverna glänste han med sina resultat, han är den bästa eleven i skolan trots att han ofta är sjuk och borta från undervisningen. Hans dröm är att bli läkare men det sorgliga är att han inte har lång tid kvar av detta jordiska liv. Han har fått AIDS som en födelsegåva. Tänk vad livet är orättvist och många gånger frågar man sig varför?

Missionscenter

Idag (1 mars) har jag och Päivi varit på en rundresa till några nya predikoplatser. Misungwi församling ligger ca 45 km söderut efter huvudvägen mot Shinyanga. I oktober startade man med ett

missionscenter där ungdomar kan komma och få evangelistutbildning. Man träffas på centret 3 dagar i månaden för undervisning och sedan är man hemma i byn på självstudier och arbetar med evangelisation. Detta missionscenter stöttar två församlingar, Misungwi och Ngudu. Totalt så är det 19 ungdomar (den äldste är ca 40 år) och man går ut två och två. Vi besökte två utposter, en i vardera församling och de hade valt två platser som ligger längst från centret. Till Mbalama är det 52 km och det tog 1½ timme att komma dit med bilen. Där möttes vi av Marko Nkanda som är evangelist och som startade denna nya predikoplatser tillsammans med läraren i byn som är kristen. När Marko började på missionscentret i oktober var hans uppdrag att hjälpa läraren att starta en predikoplatser. Marko går från hus till hus och evangeliserar och det ger frukt. Nu har man haft gudstjänst några veckor och man är 12 vuxna som samlas i byskolan.

En annan by som vi åkte till var Nkalalo i Ngudu församling och den ligger 58 km från missionscentret i Misungwi. Här har vi två evangelister, Sarah Nehemia och Renato Shabani. Det har varit en handfull kristna som har gått på gudstjänst till närmaste predikoplatser som ligger ca 6 km bort. Sarah som kommer från byn är lite blyg och försynt men hon och Renato har gått från hus till hus och evangeliserat så nu har man 59 kristna som samlas till gudstjänst varje söndag och varje vecka så blir de fler. Dessa ungdomar gör detta arbete utan att vara anställda. Vi träffade Sarahs morfar och han var mycket stolt över sitt barnbarn och visade upp cykeln hon har för att kunna ta sig runt i byarna i Nkalalo och kunna cykla de 58 km som det är till missionscentret.

Med denna lilla hälsning från arbetet här i Mwanza vill vi slutligen önska er Guds rika välsignelse och önskar att ni fortsätter att innesluta oss i era böner.

Päivi, Peter, Jonathan och Saara

Päivi o Peter Karlsson

P.O. Box 976

Mwanza

Tanzania

Telefon:

+255 28 250 0545 (bostad)

+255 744 895 557 (mobil)

E-post:

karlsson@amani.nu

Hemsida:

www.amani.nu